

piele de împrumut

lia faur

BRUMAR

piele de împrumut

COLECȚIA

ESTE INIȚIATĂ DE DAN URSACHI ȘI ÎNGRIJITĂ DE
LOREDANA TÎRZIORU

Lia Faur

piele de împrumut

Ediția a II-a, revizuită și adăugită

ilustrații de Ana Alexandrescu

Cuvânt înainte

Onestitatea, importantă etic, nu pare a fi astfel și estetic.

Există, totuși, unii autori ce-și fac dintr-înșea un principiu: unul nu „est-etic”, ci propriu-zis estetic!

„Rupte din realitate” (cum, cu o expresie anodină, și le numește Lia Faur), poeziile-i nu știu să mintă.

Literatura, ca ficțiune, este un soi de joc, adesea, de-a „minte-mă, dar minte-mă frumos!”.

Or, încă o dată, Lia Faur nu știe să mintă (poeticește, bineînțeles); nu vrea, nu poate, nu se-ncumetă să mintă...

Doctor în Camil Petrescu și, prin contaminare, și autenticistă, ea își va fi făcut, pesemne, un *credo* din „sinceritatea liminară” a celui ce a scris *Patul lui Procust*.

De unde, implicit, și o anume anticaloflie evidentă.

Stilul ei e „alb”, fără,-ndeobște, nicio cochetărie feminină, – fie și dacă,-n ea, feminitatea pare să dea în clocot.

Fățișă, fără, însă, ostentație, – senzualitatea ei e conținută.

La mai nici una dintre multele noastre poetese care erotizează, astăzi, de la isteroid la stercorar, erotismul și fervorile carnale nu se exprimă cu atâta demnitate.

Aceasta se conjugă cu franchețea și cu firescul fără ifos, cu, așadar, onestitatea confesiunii, care, fie și frizând o impudoare a dorințelor dezlănțuite, a unui amor (...) (cam ca în „Eleonorah!”-ul lui Ion Vinea), nu trece dincolo de un anume prag, – care-i acela al discreției, al sfeliei.

Nu-i vorba, deci, de exhibiționism sau mai știu eu ce provocare, ci de preaplinul unei pasionalități care frizează suferința însăși, una ce nu-și găsește un dram de alinare nici pe sofaua doktorului Freud, nici în penumbrelor vreunui confesional, – ci, la limită, în versuri sau versete.

În fond, obsesia corporalității vulnerabile, nevralgice, dolente, prevalează,-n genere, asupra ardentelor pulsioni obscure, – narcisismul însuși feminin, deliciul contemplării unui corp „qui tant es[t]

tendre/ Poly, souef, si précieux" (cu versurile lui Villon) convertindu-se, pe nesimțite, într-o alarmă, o neliniște a cărnii.

A cărnii „vii”, „tinere încă”, „sângerânde”...

În culegerea-i dintâi de versuri (editura Mirador, 2002), Lia Faur, cum semna pe-atunci, făcea un „exercițiu de”, *expressis verbis*, „striptease”. Acesta presupune despuierea de lenjuri, de „lințolii”, de exuvii.

Pe coperta cărții,-n cenușiu, o față goală și îndurerată, în, oarecum, postura unui fetus și ascunzându-și fața între genunchii bine strânși, aduce a Marie Magdalenă și, totodată, a Cenușăreasă, – a oropsită, dacă vreți, a cărnii proprii, a nudității unui trup care, la limită, e „umbră și cenușă”.

S-ar zice că descriu doar o copertă; prin care se străvede, însă, semnificația unei cărți.

Or, *striptease*-ul acesta nu-i luxurie, fiind, mai curând, o goliciune penitentă, o nefericită golătate!

Desuurile nu sunt, însă, pielea, – cu care, aderând la ea, încep să semene și să se facă una. Despuierea nu e jupuirea de viu (de vie,-n acest caz), nici nudul nu e ecorșeu.

Locuri comune, evident, – de care dacă, totuși, fac uz, în ocurență, e ca să subliniez, și eu, condiția prea-ingrată a femeii.

A pasiunii devenite pătimire.

A corpului, „qui tant es[t] tendre”, ajuns un ecorșeu în sânge.

A epidermei, ultima barieră a corporalității noastre, străpunse și batjocorite, – a pielii scoase la mezat sau date/luate cu-mprumut și flagelate: „biciuită pielea se întinde peste trupul uscat ca un monstru încet transformat în mumie”.

Lia Faur este o poetă a despuierii/„descărnării” echivoce, adică voluptuos-amare.

Șerban Foarță

I.

da, da
asta-i ce-am vrut,
ce am dorit mereu,
am vrut întotdeauna,
să mă întorc
la trupul
în care am fost născut
Allen Ginsberg

*sunt dintre cei care au scăpat să nu fie aruncați la coș
nașterea mea a început cu o moarte prematură. mama încercase
câteva săptămâni la rând să mă piardă
luase pumni de medicamente de la o moașă comunală
după naștere ne-a vizitat doar vecinul Ștefan
tata nu a putut pleca de acasă. potcovea caili în ziua aceea*

un copil e o grămăjoară inutilă de carne

starea placentară e cel mai eficient drog
mă țin din răputeri să nu țâșnesc afară
cordonul ombilical mi-e strâns în jurul gâtului trebuie să ies
e ora nebunilor când doar eu văd dezastrul ce se apropie
imaginea celui ce pierde
tramvaiul
iubita
actele
banii
nasturele
inelul
timpul
rinichiul
copilul
amintirea
imaginea celui cu insomnii în fiecare noapte până la cinci
dimineața
imaginea celui fără privire
imaginea din spatele imaginii
le simt pe toate
ca o piele de împrumut peste carnea mea crudă

m-au scos marți dimineața pe la ora 4 și m-au lăsat în frig
atingerile nu sunt blânde la ora asta e umed și copiii tremură
cei care au ajuns cu câțiva ani mai devreme se răzbună
na treci și tu la viață că prea ți-a fost bine
nu am avut parte de binefacerile tehnologice au apăsător
genunchii
din mamă și tată împerecheați natural
într-o cameră cu trei paturi
la Săvârșin între cearșafuri aspre de clor am început să respir

mi-am găsit un copac fără terapii complementare
merg cu regularitate în pădure. îmi ține de frică și frig. am
spatele acoperit. s-a născut cu mult înaintea mea. știe multe
povești. câteodată îmi spune lucruri serioase. eu râd

am trei ani am pierdut-o pe bunica mea frumoasă
îmi zâmbește din ultima poză făcută în sicriu
am ținut fotografia invers și am crezut că a închis ochii de la blitz
s-a căsătorit ca să moară de tânără
avea păr lung și negru strălucitor
clătit cu zeamă din frunze de nuc
pielea aproape străvezie
bunicul era ocupat și el în ziua aceea

sunt anomalia vreau să o ating mereu pe mama
sunt animalul ei de la piept care suga până la sânge
sunt animalul pe care îl locuiesc în afara burții
îi rod încet încheieturile de femeie tânără

sunt dintre cei care au părinții plecați în expediție la polul nord
mi-au trimis ilustrate cu frig așezat în pustule sub piele
zăpada a devenit un decor neiertător
mă lupt să supraviețuiesc cu mâncătorii ăștia de pâine cu ou

nu mă prea interesează fetele sunt cu mofturi slabe nu știu să
se bată
prima zi de școală caut copiii din priviri niște lucruri
au rămas închise în ghiozdanul de imitație
pe dinafară e doar o fetiță speriată cu bomboane colorate în păr
omuleții sunt altceva decât ceea ce sunt
au venit în lume mirosind a lapte să fie supuși

omuleții fug la joacă eu fac pe mine călduț
în pantalonii bleumarin de supraelastic
sub bancă se adună o bălțuță aburindă

nu i-am ținut niciodată minte pe urmașii lui Sem. nici familia lui Terah. mama mă trage de mână spre altar. miros tămâia până mi se taie respirația și-mi aplec capul pe umărul drept. aștept să-mi cadă mană din cer și eu s-o ling ca pisicile. Dumnezeu nu se supără

este oriunde e întuneric. în ghiveciul cu flori
în seara asta e neonul care pâlpâie

înger îngerășul meu în fiecare seară
m-am rugat cu palmuțele adunate pe scaunul de lângă pat
o grămăjoară de carne parfumată cu urme de pix păroasă și mucoasă
am grijă îngerul vede tot
doarmedoamne vreau să-l cunosc
într-o noapte l-am visat. roz-alburiu m-a privit o vreme și l-am privit
avea trup de abur cu aripi de lumină
eu ținută în vis el dând pe dinafară. n-am putut spune nimic
m-a învăluit. limbă nări și urechi îmi erau inutile. la plecare m-a sărutat pe cerul gurii
nu mi-am deschis buzele. e acolo încă

desenez pe drumul albicios de pământ cu cretă colorată
cum am văzut în revista luminița scriu mare de tot PACE
apoi întind baloane și steaguri în cele trei culori
copiii își fac poze cu porumbei în brațe
învățăm istoria prin cruci și colindători
nu știu de ce scriu
colorez cuvintele în gând

pace e calea albă din cer calea lăptoasă e domeniul meu de
rezidență
acolo mă retrag când vine somnul urinez în vis la picioarele
îngerului
la școală nimeni nu stă să explice amănunte
trebuie să desenez steaguri globul pământesc porumbei
care întind ațe în cioc și pe *părinții iubiți*. nu prea-mi ies
colegul îi mâzgălește cu creion chimic și e pus la colț
un băiat îmi atinge pantalonii uzi și țipă
toți copiii îndreaptă trăgaciul
cad ca o cârpă găurită pe băncuța de lemn

de optmartie îi cumpăr tovarășei bomboane. cu lapte cum
îmi plac mie. le împachetează în pânză de hârtie maro. la fel
împachetează o mână de cuie pentru altcineva. culeg și un
buchețel de frunze verzi. i le dăruiesc
fetița se joacă de-a mama fericită

sunt comandant de grupă și port cravata roșie
mă bucur de ea dar tovarășul învățător nu ține seama de
bucuriile mele
treci la tablă și arată munții Carpați
până să-i arăt îmi înroșește palma cu un băț roșu
nimeni nu-mi apără drepturile nimeni nu are drepturi aici
harta veche și crăpată e atârnată prea sus
formele de relief sunt denivelări pe hârtia creponată
plâng fără zgomot. mă ustură. sunt bătăușă
cineva râde mereu în locul meu
aplecă peste un ghiozdan cu închizătoarea ruginită
sunt o suprafață de trafic

despre țara mea nu am mai scris de prin clasa a șasea
o iubeam ca pe o femeie căreia i se poate spune mama

mă bat cu toți băieții ce nu vor să mi se supună
jocul meu preferat la școală este un episod alb-negru din filmul
Rădăcini
acasă avem televizor *Snagov* sclavul se răzvrățește și evadează
ceilalți trebuie să îl urmeze rareori pot fi prinsă
am repetate coșmaruri că mă pierd și nu sunt găsită niciodată
plâng în trupușorul de carne parfumată mâzgălită cu pix
povestea de seară este despre mine pierdută
ca o psihodramă absurdă
relațiile dintre copii nu s-au convenționalizat încă
Kunta Kinte sunt eu

desenez în minte numele copiilor. Aurean e o boare albăstrie cu pulbere de nisip. Tibi e o ureche gelatinoasă. Lucreția e verde ca frunzele plantelor de apă. Vălean e din lemn uscat încercuit cu fier. mâna tovarășei învățătoare miroase a ea. spală hainele gemenilor și miroase a copil mic. mă chinui cu litera r. tovarășa cade pe gânduri și rotește stiloul între degete. mă chinui cu b. literele se amestecă în somn cu visele
începe desfășurarea alfabetică a vieții de dincolo
sunt vaccinată pe ultima sută
am umărul zgâriat fără milă
un copil însemnat pe jumătate
sunt o matrioșka născută la limită

e noapte și visez că ninge. focul arde în vatră iar eu copil desculț mândrit pe obraji cu magiun de prune roșii fiert într-o căldare de aramă îmi încălzesc picioarele și o privesc pe mama copil cum își piaptână părul negru și lung. bunicile îmi fac vânt cu fustele largi de pânză și îmi curăță fața cu un petec înmuiat în apă. roaba lui Dumnezeu Santipea Tecla Anisie Lucreția. toate fără glas amestecă în magiun. mama crește văzând cu ochii și se pregătește să facă dragoste întâia oară cu un băiat ce va veni într-o zi și o va cere de nevastă. bunicile îi vor pregăti zestrea și nu îi vor spune nimic despre contracepție. astfel de lucruri nu se discută. e târziu și toți se pregătesc de culcare. au o singură cameră și tinda. două paturi și un culcuș pentru copii deasupra sobei unde va fi cald toată noaptea. rămân pe vatră mereu trează atentă la zgomotele nopții de afară și din interior. știu tot ce se va întâmpla și plâng copilărește. încerc să mă ridic. picioarele mi se afundă tot mai mult în cenușă. rochița de stambă ieftină se topește în jărătic și eu rămân acolo pentru totdeauna va trebui să fiu martoră la tot ce va urma

să mă risipesc în chip de praf în respirația tuturor să mă nasc cu cei ce se vor naște de acum înainte. voi întâlni un băiat străveziu să mă iubesc prin iarbă de-a lungul anotimpurilor. el va curge plasmatic la picioarele mele și se va întări printr-un fenomen nemaîntâlnit. rămân pironită ca o statuie de granit. întâmplările de acest fel vor deveni ciclice eu voi sta mereu încremenită în mișcări dinamice și locurile unde voi călători vor deveni locuri de pelerinaj. prin simpla atingere a statuii orbii își vor recăpăta vederea ologii vor păși din nou și femeile sterpe vor naște plozi străvezii. în câțiva ani va apărea o lume nouă în care se vor naște mai mulți copii pe minut iar trecătorii îi vor boteza după plantele marine din jur

omul albastru pe jumătate femeie pe jumătate bărbat va aduce un obicei nou de împreunare
cei doi vor putea rămâne uniți fizic după ora de dragoste.
organele genitale se acuplează

camerele superioare ale inimii sunt mai sensibile decât clitorisul.

înainte îmi voi aminti ziua când am alergat și sora mea m-a strigat să rămân
cicatricea din mijlocul frunții e încă proaspătă și după patruzeci de ani
în gaură mi-au îndesat mure

cineva strigă la poartă

pe la vreo nouă ani am aflat că femeile pot primi cadouri
întâmplător de ziua mea

dana

fata de la oraș una dintre puținele fete
povestește frumos despre toate lucrurile din lume
mi-a adus un săpun și o cană
a fost prima zi în care am simțit cum chipul meu începe să fie
chipul meu
mama s-a uitat fix

dana

și-a petrecut copilăria la bunici
mâncam împreună plante verzi sălbatice pe care ea pretindea
că le cunoaște
bănuți
îmi spunea despre hotelul partidului acolo lucra tatăl ei
*un partid e o cutie de carton maroniu cu tăieturi de geam mărginite
cu negru*

cutia e în capul meu
basmе sf despre oameni care trăiesc în blocuri și trec când li se
arată verde
despre scăunele pe care oamenii se așază în zori și se joacă de-a
trenulețul
ghiozdanul meu miroase a pâine mucegăită
nu are încă sertar pentru banane

sângele a curs într-o noapte
nimeni nu mi-a spus că fetele mor în fiecare lună
că trag după ele rănilor deschise ale mamelor
cineva a scris pe un colț de caiet cuvântul *menstruație*
la optsprezece ani și o lună am terminat de citit o carte despre
îngerii

mama mea de carne e acum mama mea de ciment

plâng înfundat și frec dușumeaua în urma sicriului
caut urma morții dau de urmele mamei agățate la streășina
casei
miroase a mamă care a alăptat până la sânge
deschid dulapuri și găsesc cârpe mototolite și plante uscate
mama a lăsat totul pregătit pentru viață
caietul cu rețete de prăjituri
prăjitura cu miere și cea cu foi negre
prăjitura cu griș odihnit peste noapte în lapte
batoanele încărcate cu ciocolată și fulgi de cocos
regina maria și celelalte femei sofia ileana georgeta
un parastas transformat în botez
scrisul mamei

lucrurile au miros dulceag de hârtie creponată ascunsă între
mirodenii

biblia ei cu ierburi însemnată cu scaiete albastru

n-o să mă tem pentru că nici crinii câmpului nici păsările cerului

(Matei...)

mama e valiza cu moaște

îi port degetul mic la gât

înjur îngerii pentru neglijență

tata e înafara cutiei mama e înafara cuvintelor

mamei nu i-am scris nici un poem de dragoste

doar celor tăvăliți prin miere și cusuți în gulerul cămășii

după apus ea se întinde nițel sub iarbă cu grijă

un băiat îmi linge umărul ca un motănel

mama se adună bucată cu bucată se așază în calea furnicilor

II.

*Parapantele, dragostea mea, pot să ne ducă mai sus
Decât aerul acesta de mijloc în care tremurăm*

Barbara Guest

o femeie scoate zgomote înfundate și rostește ceva pe furiș

mama croiește rochițe pentru păpușile woodoo
a mea rămâne mereu mică
apoi o îmbrac pe a soră-mi până rămâne mică

când îmbraci o păpușă woodoo
e nevoie de eliberarea minții de tâmpenii
răul se face cu sufletul curat

un bărbat pășește pe întuneric
peste porii cărnii mele se întinde carnea ta
învelită în beculețe și firișoare de iarbă
ceva se insinuează sub piele

mă trezesc în fiecare dimineață femeie
fetița e culcată pe un braț de bandaje murdare
mamele se ascund pe unde apucă
nimeni nu mai răspunde de sine când e întrebat
carnea încurcă lucrurile
desprinzi în fiecare zi câte o fâșie de piele obsesiv până ustură
carnea vie tânără încă și sângerândă e pâza de cort
e pur și simplu carne ce-a fost atinsă de tine
căteii rod gardul să scape

sunt o ființă de neatins
cu adevărat carne pe care o adormeci noaptea fără să o privești
pune mâna nu te sfi sunt eu
carnea a înghițit tot ce ar mai fi fost de iubit
atinge-mă cu vârful degetelor tale defoliate
șoptește-mi direct în mecanismele urechii că nu-i adevărat
că monstrul acela pe care-l vedem amândoi este închipuire
că am murit că dorm că nasc mă nasc pe mine nouă fără trup

în ziua aceea în loc de ploaie au picurat confetti
oamenii purtau niște pânze imense întoarse de vânt
cu toate implicațiile și pierderile colaterale
poezia zilei n-am scris-o eu
au făcut-o alții mai atenți la știrile de la ora cinci
la trenurile care n-au circulat
la căderea bursei la timpul probabil

am încercuit cu pixul drumul unei furnici
ieșită din cerc peste degetele mele
nimic nu poate fi oprit nimic nu poate fi oprit
să vorbim prin semne ca surzii sau să încercăm altă limbă
să uităm schimbul de temperatură
azi a fost frig toată ziua s-a zbătut inima păsărilor mici
s-a trecut pe roșu s-a strigat în mijlocul sensului giratoriu
că eternitatea nu se măsoară cu centimetrul
ceva se naște sub ochii mei ceva dispare din ochii mei

viață de adult cu dureri de cap prezență străină în jur
lipsă
am ajuns din copilărie cu toate pieile pe mine
una singură îmi ține de cald

orice moment care își atribuie abuziv fericirea este anulat prin
momentul următor
evenimentele își urmează cursul și ceea ce ar fi trebuit să se
întâmpie se diluează
în ceva imaginat care totuși se petrece
descopăr trupul în toate oglinzile îl mângâi serile
îl pregătesc de dragoste și de culcare ca pe un copil bolnav
cuplul a devenit o instituție fără control

luminile se topesc una câte una până la ultimul zid
ca vedeniile bolnavilor intrați în moarte clinică
nu se mai vorbește nicio limbă și nu se mai naște nici un copil
e o noapte în care mașinile circulă cu motorul oprit
un singur vânzător s-a oprit să privească
bucățele de piatră scot sunete diferite
mă ții strâns de degetele mâinii drepte
îmi spun că așa se transformă oamenii în fiare
în timp ce gâtul tău mi-e tot mai aproape

și erai atât de fierbinte vai de mamele noastre
mă temeam în orice moment să nu incendiem ecranul
pielea îți mirosea foarte tare a ierburi uscate
simțeam că timpul se lărgeste pentru noi ca o plasă elastică
doi acrobați proiectați în culori pe ziduri prefabricate
într-un magazin de electronice

aici nu am de dat nimic nimănui
e nevoie să fiu singură când aprind lumânări
învață-mă să zâmbesc când îți spun să fii fericit

moda retro revine și ochelarii mari cu rame albe se poartă în
draci

tipul meu mă privește languros și respiră sacadat

mon mec à moi

fă striptease baby

afară plouă și toamnele sunt mai lungi cu o zi

nu am nimic de dat nimănui și mă înfrupt ca hiena din tot ce e
alterabil

mi-am creat o stare de dor știu

cum e să reînvii animale pierite să le acoperi cu părul și pielea ta

cum poți zgândări pământul până în inima mortului

să adormi în umbra unei cruci să umbli pe stradă cu ochii închiși

starea de dor curge spermatic peste chipul tău

simțurile renasc în păsărele de lut și vindecă

vene stau să explodeze de atâta sânge

le strâng cum pot mai bine cu pielea mea albă

cheamă-mă când ți-e dor cheamă-mă

totul s-a întâmplat suficient de repede cât să nu lase urme

aici nu se mai întâmplă nimic din ceea ce știai tu. apele curg și noroaiele împiedică dansul împerecherii de primăvară. păsările îmbătrânesc fără urmași. exuberanța saltului în aer a murit de mult și noi naștem doar fetuși.

amicul tău a călătorit în timp și și-a adus de acolo o nevestă. o strigă extraterestra naște prunci câte trei pe minut. au curtea plină și duc lipsă de nume. oricine trece îi botează după bunul plac
nimic nu rămâne în picioare

vântul taie adânc până la oase și pielea se întinde peste trupul
uscat
un monstru încet transformat în mumie
simt condiția de prostituată ca pe o stare firească
e tot mai frig iarna și e întuneric
mă regăsesc deseori în poziția embrionului
îmi spăl trupul ca pe un mort drag
tânjesc după ochiul cald și ocrotitor al mamei
când binecuvântează mâncarea cu doi pești și cinci pâini în
pustiu
un fetus viu întârziind să se nască
o virgină ce se înroșește la prima penetrare

cineva întreabă cineva tace
din comoditate din neînțelegere din nesupunere
în fiecare dimineață ceasul fixat la aceeași oră de acum douăzeci
de ani
un tablou albastru cu oameni din plastilină pe ecranele
televizoarelor
vecina regretă că nu s-a născut madonna
sau măcar ana blandiana
și răsuțește butonul radioului mai tare
de mâine totul va fi altfel
planeta cântă în engleză și viața e frumoasă
mizez pe faptul că orice lucru își are poezia lui
că în noaptea aceasta nu toate iubirile au fost false
că visele au trezit imaginația
totul e joacă pe muzici diferite cu păpuși mobile
nimeni nu intră în marșarier

la fiecare colț de cameră stă o femeie învelită în oasele mele
o tund și o trimit spre adăpost înainte de bombardamente
o oblig să trăiască
refugiații vizionează filme doar pe timp de pace
pe un ecran imens într-un colț cineva plânge
cineva face sex într-un ritm infernal
scâncete de durere în întuneric
nimeni nu-și găsește perechea
stare de poezie fără să o poți reda în expresii poetice
tipul meu e contrariat că vorbele de dragoste lipsesc
în fiecare zi cade ucis câte un poem incomod pentru starea de
fapt
acopăr cu palma fasciculul de lumină

ultima oară când aş fi scris o poezie a fost cu mult timp în urmă
afară oamenii umblau bezmetic pe străzi ca şi cum ar fi sunat
sirenele
se priveau în faţă îşi luau rămas bun şi alergau repede spre un
loc neştiut
care i-ar fi putut salva
înţepenită pe marginea mesei de calculator transmiteam
semnale celor care ne-ar fi putut urmări
şi îmi storceam ultimele amintiri frumoase despre părinţi despre
copil şi despre tine
nu accept gândul că mi se va lua totul în schimbul unei vieţi
prea puţin asezonate cu evenimente remarcabile
şi trupul meu cel atât de trebuitor aici nu va mai valora nici cât
un cartof putred
am hotărât să chem un bărbat lângă mine cu care să mă iubesc
până la capătul puterilor

culesesem prune în ziua aceea şi mâinile îmi erau înţepate până
la sânge
îmi priveam des unghiile negre cu dorinţa altuia de a le atinge
simt că nu-mi mai aparţin mâinile mele cu pumnii strânşi în
burta mamei
pumnii strânşi de barele patului şi copilul ce urmează să se
nască
mâinile mele în mănuşi albe şi o pensulă înmuiată în culoare
ce-ar şterge durerea

am încercat să mă identific pe o axă între limita inocenței și cea
a perversității
mă atrage partea neacceptată ca fiind ideală
urăsc ipocrizia celor care-și pretind candoarea așteptând ca o
privire să-i scape de dulcea neliniște a ființei
îmi fac bilanțul unor regrete tardive dar ființa mea se situează
la capătul liniei spre stânga trăiesc între două lumi lumea ta și
a mea
mă nasc în fiecare clipă fără să auzi scâncetul vieții din mine
plâng
din diverse motive și tu zâmbești în somn ca un înger
existența mea s-ar năruși fără nașteri repetate

mă dezintegrez încet mă rup din poza cu tine și-mi dau drumul
în vânt până la marginea apei unde în vara aceea stăteam
încolăcită ca o șerpoaică iar tu priveai departe pe malul celălalt
urmărind păsările mici
pe dinăuntru e zgomot de uși trântite umblu ca un trup
decapitat în căutarea unui echilibru
mă împiedic și cad mă ridic mai fac un pas nu pot plânge nu pot
striga cad fără ochi
măinile nu mai știu ce ating
iubirea nu mai știe drumul picioarele nu mai au sens

între două trenuri îmi fac timp să mă iubesc cu tine
între două plecări mai evadăm la o țigară pe care tu mi-o accepți
ca pe un gest de grație
alerg spre tine și mă trezesc scuipând înjurături

nu mai știu dacă vreau asta sau cealaltă dacă tu mă mai vrei pe
mine sau pe cealaltă
iubirea miroase a lemn câinesc cu atâtea semnale trase din
greșeală ce îmi contorsionează tâmpilele

am ratat liniștea prin tehnologie

poate ai spus dragostea mea dar nu s-a auzit niciun sunet
drumul se termina prea repede și cotul meu îl atingea pe al tău
deveneam cei mai frumoși oameni cu fiecare secundă
deveneam importanți unul pentru celălalt
ne măsuram din priviri ca doi necunoscuți
eram cei mai frumoși oameni în noapte
umblam cu tine pe umeri

acum doar niște pantofi în dreptul ușii
talpa din pielea unui animal care a alergat până în clipa morții
cu fețele din pielea altui animal care a alergat până în clipa
morții
piciorul meu este un animal care va alerga până în clipa morții

iubesc bărbații pe stradă și îi ating cu privirea ușor senzual
ei își îndreaptă capul în direcția mea
uneori iubesc și femeile
le ghicesc sânii și abdomenul fierbinte de secreții
pășesc altfel întorc mințile altfel
iubesc pașii pe stradă troncăniți în trotuar fără nici o grație
iubesc tot ce mișcă în libertate și e viu în agonie sau nu

trupul meu de fiecare zi mă înghite puțin câte puțin
îmi cere tot felul de lucruri care nu corespund
ar vrea să îmi fardez ochii în negru intens
ar vrea să plescăi apa din bălți după ploaie
să mă tăvălesc în amintiri bolnave de copilărie
mă vrea dezbrăcată în fața oglinzii
măsurându-se de sus până jos cu privire de precupeață în târg
ah trupul meu...
despre trup mai bine tac ca și cum aș spune ceva

mă vrei a ta tot mai a ta
nu mă supun
respir mai ușor tu dormi mai bine
încalc tradiția și nu mă supun
femeile să fie femei
să nască și să-și iubească bărbatul
nu mă supun
să fie supuse și să înghită cuvinte dacă trebuie
nu mă supun
să spele cearșafuri pătate cu sânge
nu mă supun
să danseze doar pe muzica orchestrei
nu mă supun

te las să descifrezi singur cifrul genții de voiaj
să numeri singur cămășile albe cu mânecă lungă și pe cele cu
mâncă scurtă
să-ți lustruiești singur pantofii
între noi să rămână măcar o taină

III.

tocmai de aceea când se risipește simțim ruptura cărnii și a oaselor
Într-o uitată simplitate la care numai rareori ajungem

Gellu Naum

aerul e alcool
te privesc printre trupuri până mă ustură ochii
pipăi oamenii aceia și îi implor să mă lase să trec
să te ating să te miros să-ți șoptesc orice

visam la clipe decupate din cotidian
așa cum decupezi fotografiile alb-negru și le lipești într-un loc
unde nimeni nu s-ar aștepta să le vadă
gestul tău de animal cu zăbala în gură
am început să număr pașii până la tine
unu doi trei trei doi unu am învățat singură drumul înainte și
înapoi
ca o furnică grăbită
azi se lasă întunericul și noaptea de vară e rece
vântul adună frunzele la marginea trotuarului și le împrăștie ca
într-un alt anotimp
cuvintele tale nespuse se cicatrizează instant

acum sunt o femeie matură mă întind ca o plantă după lumină
în bucătărie lângă fereastră în dormitor lângă calorifer
umbra dulapului mă urmărește până și-n baie
pășesc pe vârfuri când trec prin fața oglinzii
e micul nostru dezastru
mă lipesc de pereți
mă scurg pe furtunul de evacuare
mă strecor prin găurile de aerisire mă amestec cu aerul

vezi tu nici să ne iubim nu mai e timp
tu fugi spre probleme urgente ce nu suferă amânare
eu am oră la coafor
pe fugă îmi spui despre secretele națiunii pe fugă
mi-am uitat eșarfa la tine și tu n-ai mai zis nimic
scriu litere pe ziarul de seară despre trenuri avioane metrouri
taxiuri
încercuiesc bucăți de cuvinte și le desenez aripi
mâzgălesc să treacă timpul
bat în retragere încet ca o pisică păș păș
privesc într-o singură direcție de mi s-au iritat ochii
deschid gura din ce în ce mai greu
cuvintele îmi ies prin toate organele de simț
mă sparg în milioane de cioburi mici
și tai talpa celui ce calcă pământul în urma mea

când te-am văzut am început să strâng repede pietre să opresc
apa
am alergat desculță să prind fluturi
am băut ceai de iasomie
am mâncat roșii direct din grădină
am vorbit serios
m-am tăvălit prin iarbă
am respirat ca înaintea unui discurs

iubirile tale au avut mereu o vârstă
ele s-au socotit matematic ai extras radicali din
șapte
și ai obținut totdeauna doi cu virgulă
ai simplificat necunoscutele doar de tine știute
regulile tale sunt doar ale tale și ale lor

să-ți spun o poveste de seară cu el și ea pe ulițele raiului
ea mâncând nectarine el lingându-i nectarul
în urma lor îngerul adună frunzele ca și cum ar fi un singur
anotimp
pe urmă el mângâie clapele albe și-i cântă o sonată
îngerul începe să fluiera
la știri nu s-a anunțat timp nefavorabil
el cântă și îi mângâie călcâiul linia tălpii o sărută și cântă
îngerul adoarme cu capul pe masă
de-ai ști cum mi s-au aburit azi tălpile de la asfaltul cald
mirosea tare a bitum și a parfum ieftin
n-am întors capul să te văd cum urci scările pentru că îmi venea
să plâng
mi-a trecut la primul semafor când nu știam să o iau în stânga
sau în dreapta
camașa ta a rămas o pată albastră

frânturi de cuvinte la radio
îmi venea să zic că o dau dracului de alegere
mereu obligatoriu dreapta mă trezesc adesea pe contrasens
când domnii mă claxonează fără să-mi știe regulile
e mult albastru astăzi chiar dacă în China a fost o eclipsă de
soare
lungă de șase minute

îmi fumez țigara încet din când în când
îmi ard degetele ușor și urechea e pregătită să
asculte povești
în iarbă au început să cânte greierii
urechea stângă își pierde mereu cercelul
sunt unici cerceii desperecheați
pentru că se împerechează altfel decât se așteaptă
oricine
unul stâng cu unul drept unul drept cu unul stâng
unul roșu cu unul verde unul real cu unul iluzor
sunt unici acești cercei singuri târziu în noapte
când eu îmi fumez țigara
și îmi ating lobul urechii cu un singur cercel

în dimineața asta m-am trezit la capătul pământului
nu știi dacă e vis știi doar că lipsește din nou
cercelul urechii mele stângi
îl caut peste tot în urechea dreaptă pe deget pe
braț la picior
n-aș putea fi explicită am adormit cu cartea pe
piept poate e acolo
m-am zvârcolit în așternutul plat ca într-o cutie de
chibrituri
urechea îmi e acum un fel de bolgie gri

încep să joc șah singură cu ochii închiși
piesele albe s-au amestecat cu cele negre și mi-e greu să le
descâlcesc
mă agăț de unele cuvinte din afara alfabetului
le citesc le gust sunt bune între mine și tine e un ecran
formele prind contur doar când aburul cald al respirației tale
mă învăluie în cuvinte
te știu dincolo și respir mă știi dincolo și respiri
desenez ramuri verzi și aștept să prindă rădăcini
desenezi rădăcini și aștepti să înfrunzească

îmi ating urechea cu vârful degetelor
de acum bătăile inimii pot fi numărate
cu frecvența tobelor de la circ
din fisuri frumusețea se strânge ca un zgârci
obiectele rămân fără nume
doar privirea
dintâi

vreau să te învăț cum păsește un melc
de fapt se prelinge și își lasă argintul în urmă
curge printre ierburi tăcut

refren

de orice mă apropii iubesc și-mi fac pernă din brațul propriu
îmi închipui că intru-n grâu până-n glezne până la brâu și-am să
adorm nu cu vreun opiu ci cu un susur de pârâu
prin grâul blond ca printr-un râu

ea mi-a spus că se teme îmi privesc palmele și dosul palmelor
din ce în ce mai des
nu știu exact ce vreau să văd printre artere
dar sentimentul sfârșitului mi-e foarte prezent în clipele acelea
de angoasă
umblu pe străzi și privesc cerșetorii alții cred că mi-e milă și vin
spre mine
eu fug lovind pavajul proaspăt
bărbații mă fixează mă opresc să respir
îi privesc inutil ei iuțesc pasul inutil
le urmăresc călcâiul până când se pierde în asfalt
privesc vitrinele și mă îndrept spre bulevard unde spectacolul
abia a început

nu-ți pot descrie în cuvinte pentru că ar implica o sumă de
gesturi
și întrebări scrise ce și-ar pierde esența până la tine
așa-și vorbesc oamenii eu voi folosi un limbaj fluturogen
cu fâlfâiri din pleoape când alert când rar
blocați între fâlfâire scurtă fâlfâire scurtă
apoi respirație
pleoape închise blocați fâlfâire prelungă liniște un zgomot de
ușă trântită
roi de albine vezi tu e greu să-ți spun nici nu cred că mai e
nevoie înțelegeți
pleoape închise pleoape deschise pleoape închise pleoape
deschise pleoape închise
pleoape deschise pleoape închise

femeile se îndrăgostesc mereu de o rochie de un ciorap de o
eșarfă
pe care de multe ori și-o flutură în jurul gâtului cu nonșalanță
femeile se îndrăgostesc până și de un nasture de la palton
de un buton de un nod de cravată de un surâs care le zboară
peste umăr
oh femeile astea iubite părăsite veșnice
cum știi ele să aducă umbrela când plouă și să înghită cuvintele
când le este prea sete
pozele cu femei pe tocuri în oglinzile vitrinelor sau în cabinele
de probă
sunt ca niște reclame fără capăt
niciodată nu știi de unde încep și când se termină
dragostea a trecut peste puterile mele
ca un cal cu zăbala în gură
ca o fată smintită ce aleargă printre mașini
fredonează le *temps des cerises*
trezește vecinii la trei dimineața și semnează pe toate zidurile
cu graffiti

băiețelul de la piciorul podului cu hainele mirosind a urină
amețit de aurolac
toți trec
cerul se fixează când sub el se adună viermii
câteodată băiatul acesta e acolo ca să poată fi văzut de mine
cel ce trece zilnic îngropat în ziarul de dimineață unde scrie că
un copil
a fost violat și ucis bestial

la încheietura mâinii tale iedera seamăună cu o brăţară verde
jocul tău de-a prinţul cu prinţesa îniederată nu e din seria
filmelor estice
e dintr-un film american permis sub doisprezece ani
hai să fugim la furat de mere ca nişte copii dintr-a şasea
să fumăm frunze de nuc şi să ne credem mari
să intrăm într-o casă părăsită şi să ne spunem poveşti cu
fantomе

sâmbăta e o zi nefastă
gospodinele spală câteva mașini de haine
ale lor
ale bărbaților
ale copiilor
ale părinților
ale bunicilor
ale unchilor
ale mătușilor
ale strămoșilor
prăjesc friptura
curăță usturoiul
două zile mâna le miroase a mujdei
îți vine să le mănânci cu pene cu tot
miroase a mâncare peste tot *homme*
șterg mobila de praf cu pământul tricolor
și zâmbesc în fereastră trecătorilor
sunt așa de drăguțe

am inima tare iartă-mă de-acum
se pietrifică până seara în forma unghiei roase la sânge
pârâie coastele sub propria greutate
nu știi dacă femeile se roagă lui Isus
sau bărbatului pe care l-au iubit
sunt cârpa ta de șters mâinile Doamne
după ce iei hotărâri rămâi întotdeauna cu mâinile curate
sunt carcasa pe care pășești când mergi pe ape
și închisoarea ta mare și încăpătoare
perfectă pentru o femeie la jumătatea vieții

Dosar de presă

Pielea este ultima barieră a corporalității noastre și, într-un fel, a ființei noastre înseși. Ființa, evident, nu se rezumă la simpla corporalitate, la carnea învelită într-o dermă. Dar derma asta, pielea, poate, la limită, să țină loc de ființă. Fapt pentru care, în română, un personaj cu, numai, aparență de ființă, un *non-ens* adică, se mai cheamă și Împielitatul. „Împielitarea” e prezentă în nu puține, totuși, activități umane, de la *dublura* unor căpetenii la *incognitoul* care-i un soi de mască (a, dacă vreți, invizibilității). Histriionii care suntem noi (nu doar actorii înșiși), jucând diverse roluri pe ceea ce se cheamă „scena vieții”, intrăm în pielea unor varii personaje (de la, să zicem, cerșetor la prinț), ca în teatrul unui Luigi Pirandello. „Împielitarea” asta are, însă, și o latură/o funcție pozitivă. Dacă nu „intri-n pielea” celuilalt, ratezi *intropatia*, cum i se zicea, pe vremuri, *empatiei*. Scriitorul, îndeobște, e empatic, transpunându-se în pielea celuilalt. În pielea și în carnea lui... Și nu doar scriitorul-dramaturg, sau scriitorul-romancier, sau scriitorul-poet epic, ci și acela egolatu și autist (!), în aparență, – poetul liric, așadar.

*

Versul (sau, mai curând, versetul) Liei Faur (cf. *Piele de împrumut*, Ed. Vinea, 2009), în principiu liric, adică *egotist*, nu exclude un anume prozaism, fiind ancorat în realitatea cea mai vie, – care, adesea, e o „carne vie”. O „carne” fără, dacă vreți, „împielitare”, fără, adică, ambalaj (epi)dermatic, fără învelișul unei piei, – a uneia, măcar,

„de împrumut”. Când, însă, carnea se preschimbă-n carte, nu doar coperta-i, care, uneori, e chiar din piele (de Córdoba sau de Damasc), are puterea să-i proteguie, învăluind-o, vulnerabilitatea excesivă. (Continuând metafora aceasta, aş spune că tot o piele este şi fila cărţii, – bidimensională ca şi scoarţa-i, şi descuamabilă adesea.) Dar propriu-zisa „piele de împrumut” rămâne scrisul, care „îndepărtează” de la sine – ca, după Hegel, lacrima – durerea. O „îndepărtează” fără s-o alieneze, obiectivând-o, numai, şi chiar exagerând-o cu, cel puţin, un ton, un semiton, un sfert de ton ş.a.m.d.; şi, astfel, făcând-o mult mai expresivă, potenţându-i expresivitatea în felul unei măşti din teatrul antic. Or, masca e o altă piele, – un mulaj al unui obraz (fictiv sau nu) care devine *obrăzar!* O piele, evident, „de împrumut”...

Cartea Liei Faur începe de la titlu.

*

După ce vom fi frolat (fireşte,-n treacăt) „pielea” acestei poezii, să zăbovim puţin asupra „cărnii” sale. Senzualitatea Liei Faur e făţişă, – fără, însă, ostentaţie, nici tapaj. La câte, oare, dintre multele poete ce erotizează, *hic & nunc*, de la isteroid la stercorar, erotismul şi fervorile carnale se exprimă cu atâta demnitate?! Aceasta se conjugă cu francheţea şi cu frescul confesiunii, care, fie şi frizând o impudoare a dorinţelor dezlănţuite, nu trec dincolo de un anume prag, de pragul „climei [bine] temperate”. În fond, obsesia corporalităţii, a cărnii vulnerate, nevralgice, dolente, căutându-şi, parcă, – am mai spus-o – un înveliş dermatic, o „husă” de protecţie, prevalează,-n cazul Liei Faur, asupra joaselor pulsuni obscure, – narcisismul însuşi feminin, deliciul

contemplării unui corp „qui tant es[t] tendre,/ Poly, souef, si précieux” (vorba maestrului Villon), convertindu-se, pe nesimțite, într-o alarmă, o neliniște a cărnii... A cărnii „vii”, „tinere încă”, „sângerânde”; a unei cărni ce „biciuită”, „... se întinde peste trupul uscat ca un monstru încet transformat în mumie”. De unde, febra unui erotism compensatoriu și paliativ, așijderi unui „carpe diem!”.

Lia Faur este o poetă a despuierii/”descărnării” echivoce, adică voluptuos-amare.

Șerban Foarță, <<Vicisitudinile unei „piei de împrumut” și ale „cărnii” subiacente>>, „Orizont”, Timișoara, 2010.

Piele de împrumut, 2009, noul volum al Liei Faur continuă exercițiile de striptease, literal și în toate sensurile. Dar mai ales într-un sens profund, exprimat în registru grav. Cartea este construită atent, din trei părți, în discontinuitatea tonului, de o naivitate gravă. Jurnalul e fragmentat în poeme în proză, fără titlu, care fixează câteva din întâmplările și imaginile memorabile ale copilăriei și tinereții. Poeta încearcă să-și confecționeze un discurs al ființei interioare și acest volum se apropie de poezia Simonei Popescu. Pe de altă parte încărcătura biografică și prozaismul o apropie de generația două mii. Abordând destul de târziu revolta adolescentină, așa cum s-a văzut în primul volum, poeta scrie acum un jurnal în stilul « alb » (cum remarcă poetul Șerban Foarță) dezvăluind cu impudoare un adevărat evantai al semnelor feminității. Re-scriind viața, ea atinge

cotele unei intensități maxime a senzualității și intimității, dincolo de întâmplări, dincolo de prejudecăți, dincolo de propria piele. Poezia ei renaște într-un trup nou după lepădarea pielii de șarpe ; e un lirism al suferinței și frustrării, al orgoliului și maternității.

Jurnalul e alcătuit [...] din mici nuclee epice, narațiuni ale schizofreniei feminine, ale obsesiilor și reveriilor în jurul propriului corp, de un realism crud și naiv care păstrează legătura cu ființa fără corp a celei care scrie. Scrierea ei subtilă și imaginară păstrează ceva din condiția feminității ; a scrie înseamnă a (re)naște, a (se) naște din nou. Viața nu e decât o proiectare a vieții placentare, iar scriitura e o provocare, ca și nașterea [...]

Ca și la poeta Angela Marinescu, drumul spre ființă e presărat cu explorări ale trupului și autoscopii atente, minuțioase ce țintesc până la urmă, în spiritul autenticismului (pe care iarăși îl remarcă Șerban Foartă) obținerea unei hărți anatomice sufletești. Re-vizionăm jupuirea și lecția de anatomie a trupului. Știința disecării, a obținerii ecorșeului a putut-o deprinde de la realiști și de la Adrian Oțoiu, din romanul *Coaja lucrurilor sau dansând cu Jupuita*. Nu sunt excluse nici lecturile din douămiiști deși poeta încearcă din răspuțeri să-și bătătorească o cărare proprie. Înțelegerea misterului vieții prin grila trupului și a intimității asumate naște mici iluminări spontane [...].

În ciuda eforturilor, poeta ratează explorarea "celor șapte ani mistici ai copilăriei" plonjând într-un discurs monochord, al feminității dezlănțuite. Autorul-personaj s-ar putea numi « Jupuita », nume sugerat de cartea lui Adrian Oțoiu și de trauma destinului feminin. « trupul meu de fiecare zi mă înghite puțin câte puțin », spune poeta. E un trup autodevorator, al Marii Mume sau al Timpului.

Poeta își asumă sau experimentează (aici principiul autenticist se subțiază, alunecând în derizoriu) mai multe ipostaze ale corporalității feminine : embrionul, femeia gravidă, femeia din prag, figura mamei, condiția prostituatei, dragostea carnală, iubirea cu porii cărnii, dansul în ploaie, iubirea adolescentină cu băiatul străveziu. Descoperim aici preocupările autoarei savante care se apleacă și printr-un studiu doctoral asupra subiectului.

Jurnalul intim simulează în continuare transa unei mărturisiri atroce : « ucid tot ce-și stă în cale » spune ea la un moment dat asumându-și rolul de Circe. Dar și experiența primei iubiri sau a amorului în general. Partea a doua a volumului, « lubiri și suferințe » sugerează trauma amorului, lungul drum al suplicului feminin și popasurile sale. Prin dezgolire și striptease gândirea pătrunde în sfera intimității. Spre deosebire de experiența obișnuită, intimitatea e o stare de criză a eului, la nivelul inconștientului, al vislor, al naturii impulsionale. Poeta recuperează această intimitate și o pune în propria operă. Jurnalul distinge o viziune senzorială și una a ficțiunii inspirate de propriile lecturi, de la Camil Petrescu și Gide, la Simona Popescu și Cărtărescu. Un nemăsurat orgoliu o obligă să nu-și cenzureze intimitatea și aventurile eului ; limita unui astfel de demers depinde de imaginație și de dorința celuilalt, fie el cititorul [...].

Ipostazele aventurii eului în lumile paralele pe care le vizitează, se derulează pe o axă de identificare « între limita inocenței și cea a perversității », scrie poeta. Discursul Liei Faur emană sinceritate, generozitate, senzualitate și grație. El oferă spectacolul unei intimități împărtășite și dezvăluite în toată splendoare lui, într-un lung șir de mărturisiri mijlocite de jurnalul intim și de romanele intimității.

Arma ei secretă e chiar feminitatea recuperată și și verbul delicat, fragilitatea ființei și instinctul voyeurist : « despre trup voi vorbi ca și cum aș tăcea. » [...]

Ea pornește de la redescoperirea de sine prin celălalt și ajunge chiar la condiția universală a feminității.

Gheorghe Mocuța, „Lia Faur: de la striptease la lepădarea de piele”, Monitorul cultural, Arad, 2011.

Ceva din tonul dezabuzat al cântecelor Patriciei Kaas există în poezia Liei Faur, mai ales când pomenește de „tipul meu”, un fel de mon mec à moi, și de raiurile artificiale ale unor Adam și Eva contemporani. Vocea poetei aflate la al doilea volum (primul a apărut în 2002 la Editura Mirador) s-ar potrivi foarte bine cu femininul tip Gavroche impus de cântăreața franceză. Volumul Piele de împrumut are o autenticitate pe care prefațatorul – Șerban Foarță la ale cărui „eșarfe” poetice se face trimitere și într-unul dintre texte – o pune în descendență camilpetresciană. [...]

Sunt trei felii de viață „povestite” în poemele în proză ale Liei Faur: copilăria, care durează până la moartea mamei, tocmai în ziua în care fata citea o carte despre îngerii (secvență care mi-a evocat imediat volumul despre îngerii al lui Andrei Pleșu), tinerețea tuturor iubirilor și, în ultima parte, un moment de grație aflat în spațiul incert

dintre vis, dragoste și poezie. Tonul cel mai pur și mai bun este atins în prima secvență, Povești despre cândva, extrem de convingătoare încă de la primul poem: „sigur nu credeai că voi povesti cum a fost ziua aceea n-am spus nimănui și te rog să rămână așa. șșșt. mama încercase câteva săptămâni la rând să mă piardă. luase pumni de medicamente de la o moașă comunală. după naștere singura vizită a fost a vecinului Ștefan. tata nu a putut pleca de acasă. avea treabă.” (p.10)

Versul o situează pe Lia Faur pe o axă care merge de la inocența maximă la perversitatea maximă (ca să-i preiau o metaforă, p. 50), dar nu la capătul liniei „spre stânga”, cum afirmă, ci mai degrabă în auritul punct din mijlocul axei, de unde, în explorările ei poetice alunecă ba într-o parte, spre ideal, ba în cealaltă, spre vagabondaj sentimental. Exercițiile de nesupunere ale Liei Faur eșuează în blândețe, înțelegere, acceptare a lumii așa cum este. Poezia ei, în schimb, izbutește. De ce? Pentru că aduce un ton de luciditate lipsită de cruzime, luciditate care, prin această particularitate, e nouă și poetică. Fiindcă noi, ceilalți, ne-am obișnuit să credem că luciditatea și cruzimea se implică obligatoriu.

Ioana Pârvulescu, „Piele de împrumut”, „România literară”, nr. 1, București, 2010.

„Avem a face aici cu un sincretism al vîrstelor, cu un conglomerat de trăiri în care predomină o simțire aurorală, o senzualitate în stare

născîndă. Încă insuficient sexualizate, senzațiile plutesc într-o sălbăticie candidă...

[...] Avem a face aici cu un sincretism al vîrstelor, cu un conglomerat de trăiri în care predomină o simțire aurorală, o senzualitate în stare născîndă. Încă insuficient sexualizate, senzațiile plutesc într-o sălbăticie candidă: „cînd te-am văzut am început să strîng repede pietre ca să opresc apa. am alergat desculță ca să prind fluturi. am băut ceai de iasomie. am mîncat roșii direct din grădină. am vorbit serios. m-am tăvălit prin iarbă am respirat”. Sau: „e noapte și visez că ninge. focul arde în vatră iar eu copil desculț mînjit pe obraji cu magiun de prune roșii fiert într-o căldare de aramă îmi încălzesc picioarele și o privesc pe mama și ea copil cum își piaptăna părul negru și lung. bunicile mele vestite îmi fac vînt cu fustele largi de mătase și îmi curăță fața cu un petic de pînză înmuiată în apă. mama crește văzînd cu ochii și se pregătește să facă dragoste întîia oară cu un băiat ce va veni într-o zi și o va cere de nevastă. bunicile îi vor pregăti zestrea și nu îi vor spune nimic despre contracepție. astfel de lucruri nu se discută, e tîrziu și toți se pregătesc de plecare”. Consemnările biografice nu se îndură a se desprinde de un angelism ce topește asprimile: „astăzi am terminat de citit o carte despre îngerii, chiar azi cînd a murit mama. plîng înfundat și frec dușmeaua în urma sicriului. încerc senzația aceea din urma morții, deschid dulapuri caut urme strîng amintiri. înjur îngerii pentru neglijență, descopăr inutilitatea unor vorbe și gesturi”. Sub același semn angelic, identitatea corporală a autoarei dispare. Visîndu-și într-o noapte îngerul roz-alburii, a rămas imobilizată, fără grai, căci, în învăluirea lui, gura, nările, urechile

îi devorează simțurile devenite inutile. La plecare îi dăruie un sărut pe cerul gurii care persistă și acum. Trecînd prin acest strat purificator, erotismul în cauză se conturează treptat, nu o dată șovăitor între inițiala ingenuitate și impulsurile trupești cărora nu se îndură a le da cale liberă. Le inhibă, le temporizează, le deviază prin trucuri naive, prin proiecția în peisaj. Peisajul funcționează ca un factor protegitor al copilei intrigate de evoluția sa psiho-somatică, neștiind (încă) ce să facă la hotarul anotimpurilor existențiale: „visam la clipe decupate din cotidian. așa cum decupezi fotografiile alb-negru și le lipești într-un loc unde nimeni nu s-ar aștepta să le vadă. gestul tău de animal nestăpînit cu zăbala în gură mi-a provocat dorință și am început să număr pașii pînă la tine. unu doi trei doi unu. am învățat singură drumul înainte și înapoi ca o furnică grăbită. azi se lasă întunericul și noaptea de vară e friguroasă. vîntul adună frunzele la marginea trotuarului și le împrăștie ca într-un alt anotimp. cuvintele tale nespuse nasc răni gata cicatrizate”. Nubila ia conștiință de sine cu greutate, mixîndu-și noile senzații întrezărite cu imaginarul. Dorind a se risipi în chip de praf pentru a ajunge în respirația tuturor, speră să se nască odată cu toți cei ce se vor naște de-acum înainte și astfel să întâlnească un băiat străveziu cu care să facă dragoste în iarbă, să danseze goală în ploaie, împlinind la atingerea fiecărei picături un orgasm. E mai curînd o viziune fabuloasă a ceea ce va să vină, o feerică așteptare decît consemnarea unor experiențe consumate. Patetismele sunt rare în acest discurs înfrigorat și nu foarte expresive. „Autenticitatea” poetei rezidă în rezervă, în postura pudică. Dispoziția d-sale cu adevărat prielnică poeziei e cea a unei fine abstrageri, a unei abateri din drumul ferm al instinctualității stîrnite. Iată o

glumă melancolică, în maniera unei stampe japoneze: „în ziua aceea dragostea a venit ca ploaia. Oamenii își purtau umbrelele ca pe niște parașute deschise. Viu colorate. Vântul mi-a întors umbrela pe dos”. Se ivesc la tot pasul lunecări în ludic. [...]

Evitînd o confruntare cu existența solară a instinctului, cu semenii temerari „care nu se tem de foc și bici (...). care își decupează bucăți de piele pentru a cîrpi pielea vîntă de la o palmă un pumn sau un viol”, Lia Faur dă glas unei imaturități funciare față de care ia poziție în două moduri. Pe de-o parte întorcîndu-se spre vîrsta incipientă a jocului contras în ritualuri tandre, în grațioase înscenări care ne duc gîndul la Emil Brumaru și la Șerban Foarță. Ceremonii ale gingășiei ce rămîn tangente la „taine”: „te las să pleci singur și în dimineața aceasta. să descifrezi singur cifrul genții de voiaj. să numeri singur cămășile albe cu mîneacă lungă. să-ți înnozi singur șireturile. între noi să rămînă măcar niște taine”. [...] Pe de altă parte, abordînd un registru autoanalitic, vag „camilpetrescian” prin speculație consacrată sieși: „am încercat să mă identific pe o axă între limita inocenței și cea a perversității, mă atrage partea neacceptată ca fiind ideală. urăsc ipocrizia tuturor celor care-și pretind candoarea privirilor așteptînd ca o privire să-i scape de «dulcea ușurătate a ființei». îmi fac bilanțul unor regrete tardive dar ființa mea se situează la capătul liniei spre stînga”. Inocența fie și atinsă de cochetărie, autoscopia fie și atinsă de proză, reprezintă deopotrivă eschive ale vîrstei mature la care eul auctorial ezită a se adapta.

Gheorghe Grigurcu, „Între vîrste”, „Acolada”, nr. 6 (44), Satu-Mare, 2011.

Lia Faur face parte din puținele poete de astăzi care, fără a-și nega vehement vulnerabilitățile, și le întorc în spirit volitiv de o forță aproape virilă. Nu-i vorbă, identitatea ei lirică este pusă (doar pe jumătate serios, totuși) sub semnul *animei*, dacă exclusiv de *anima* ar ține un anume fanatism erotic – afișat cu prea multă ostentație pentru a fi chiar autentic – drept etichetă identitară: “iubesc bărbații pe stradă și îi ating cu privirea ușor senzual, ei își îndreaptă capul în direcția mea, uneori iubesc și femeile și le ghicesc sânul și abdomenul fierbinte cu secreții spermatică care le fac să pășească altfel, să miroase altfel, să întoarcă mințile altfel, iubesc pașii pe stradă troncâniți în trotuar fără nicio grație ca un instrument dezacordat. iubesc tot ce mișcă în libertate și e viu în agonie sau nu. iubesc!”. Întregul volum se naște dintr-o astfel de succesiune, oarecum neutrală și lentă, de enunțuri în aparență deloc atașante, și cu siguranță deloc preocupate să corespundă inerțiilor de lectură ale unui cititor obișnuit. Curgând unele din altele, poemele în proză scrise de Lia Faur consemnează, de regulă cu o agresivitate studiată, întâmplările din (i)realitatea imediată a unei autoare ce se încăpățânează, parcă, a-și striga dreptul de a-și investi propria biografie lirică cu datele unei veritabile arheologii a sinelui supus, fără anestezie, unei disecții menite a înlătura sentimentalismele excedentare: “azi ai uitat să mă scoți din cutia cu naftalină mirosind a lavandă. credeai că-mi voi aminti câmpurile de anul trecut din provence în care și greierii se coloraseră în violet. sau poate lumina amăruie în care se scăldau ochii mei căutând cerul. nu-mi amintesc nimic. sunt o lavando-amnezică. un sindrom ce-ar putea deveni alertă planetară dacă e scăpat de sub control. am citit că parfumul de lavandă e periculos. în exces. că sensibilitatea

e dăunătoare pentru molii pudrată în exces." În cele trei secțiuni ale volumului [...], procesul metamorfotic arde câteva etape esențiale: revitalizarea copilăriei ca pendulare între obișnuita percepție a vârstei de aur și stigmatul copilului nedorit („mama încercase câteva săptămâni la rând să mă piardă. Luase pumni de medicamente de la o moașă comunală”), tinerețea împărțită, egal, între pasiuni și pierderi și, finalmente, vârsta suverană a oniricului taumaturgic (transferat într-un „limbaj fluturogen” sau, dimpotrivă, învins de un realism întunecat și crud). Modulațiile acestei voci proaspete, chiar și atunci când se lasă tentată de beneficiile personismului poetic, sunt credibile și prin urmare de urmărit.

Emanuela Ilie, „Piele de împrumut”, „Poezia”, nr. 4 (54), Iași, 2010.

Cuprins

Editor:

Loredana Tîrzioru

Foto copertă:

Ana Alexandrescu, după o fotografie
realizată autoarei de bunicul Anei, Ladislau Stadler

© 2018, Lia Faur & Editura Brumar,
pentru prezenta ediție.

*Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate.
Reproducerea parțială sau integrală, pe orice suport,
fără acordul scris al autorului sau al editurii este interzisă.*

Editura BrumaR
300115 Timișoara, str. Popovici nr. 6
tel./fax: +40 744 787 959
e-mail: office@brumar.ro
www.brumar.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FAUR, LIA

**Piele de împrumut / Lia Faur ; il.: Ana Alexandrescu. - Ed. a 2-a, reviz.
și adăug. - Timișoara : Editura Brumar, 2018
ISBN 978-606-726-152-3
I. Alexandrescu, Ana (il.)**

821.135.1

c o m e n z i
B R U M A R
T I M I Ş O A R A
str. A. POPOVICI 6
tel./fax: +40 744 787 959
office@brumar.ro
www.brumar.ro